

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zambrowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Anna Iwanowska

Protokolant Izabela Orłowska

w obecności Prokuratora Marty Saracyn

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 02.08.2016r., 20.09.2016r., 03.11.2016r., 06.12.2016r.

sprawy ***M. E. (...), syna Z. i E. z d. Skory, ur. (...) w G.***

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 03 kwietnia 2015r., w C., gm. Z., woj. (...), będąc osadzonym w zakładzie karnym do odbycia kary pozbawienia wolności, w treści pisma adresowanego do Sądu Okręgowego w (...) o tytule (...), które to pismo wpłynęło do tegoż Sądu w dniu 09 kwietnia 2015r., znieważył funkcjonariuszy publicznych – funkcjonariuszy służby więziennej w osobach Dyrektora Zakładu Karnego w C. T. K. oraz Kierownika (...) tego Zakładu Karnego D. K., w ten sposób, że wobec T. K. użył określeń „łgarz, oszust, krypto antysemita, faszystowski dyktator, zacofany wojskowy trep, kłamca, obłudna zakłamana kreatura, rasista, faszysta, antysemita”, zaś wobec D. K. określeń „łgarz, oszust, krypto antysemita i obłudna zakłamana kreatura”, które to określenia są powszechnie uznawane za znieważające, przy czym znieważenia tego dokonał z powodu zajmowanych przez wymienionych funkcjonariuszy stanowisk w tymże Zakładzie Karnym i w związku z wykonywanymi przez niech czynnościami służbowymi

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 231a kk

II. W dniu 05 kwietnia 2015r., w C., gm. Z., woj. (...), będąc osadzonym w zakładzie karnym do odbycia kary pozbawienia wolności, w treści pisma adresowanego do Prokuratury Okręgowej w (...) o tytule „Zawiadomienie o dokonywaniu przestępstw”, które to pismo wpłynęło do tej Prokuratury w dniu 09 kwietnia 2015r., znieważył funkcjonariusza publicznego – funkcjonariusza służby więziennej w osobie Dyrektora Zakładu Karnego w C. T. K., w ten sposób, że użył wobec niego określeń „rasista, faszysta, antysemita, zacofany wojskowy trep, psychopata, oszust i manipulant”, które to określenia są powszechnie uznawane za znieważające, przy czym znieważenia tego dokonał z powodu zajmowanego przez wymienionego funkcjonariusza stanowiska w tymże Zakładzie Karnym i w związku z wykonywanymi przez niego czynnościami służbowymi

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 231 a kk

I. Oskarżonego M. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach I (pierwszym) – II (drugim) aktu oskarżenia czynów, przyjmując, iż działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i za to na mocy art. 226 § 1 kk w zw. z art. 231a kk skazuje go, zaś na mocy art. 226 § 1 kk w zw. z art. 231 a kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz obciąża go pozostałymi kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Na podstawie całości kształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. skazany za między innymi za szereg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w dniu 12 lutego 2015 roku, został osadzony w zakładzie karnym w C.. Oskarżony odbywa karę w zakładzie karnym typu zamkniętego w systemie zwykłym. Już na wcześniejszych etapach odbywania kary pozbawienia wolności oskarżony powołując się na swoje wyznanie wskazał, że musi przestrzegać diety uwzględniającej autentyczną i autorytatywną wykładnię Prawa (...) określając, że za wiążącą w zakresie wymagań stawianych przez wiarę uważa opinię (...) M. S.. Administracja Zakładu Karnego 18 lutego zwróciła się do (...)w W. o określenie zasad i wymogów żywieniowych uwzględniających potrzeby osoby deklarującej wyznawanie judaizmu. Rabin M. S. w piśmie z dnia 19 lutego 2015 roku, określił zasady przygotowywania żywności koshernej oraz wskazał produkty żywnościowe, które według jego opinii nie wymagają certyfikacji. Zakład Karny w C. postarał się w miarę posiadanych możliwości o dostarczenie osadzonemu posiłków uwzględniających deklarowane wymogi religijne, między innymi dokonał zakupu kompletu naczyń kuchennych z których przygotowywane były posiłki dla M. D., zamówiono o dostawcy pieczywo zaakceptowane przez rabina, zapewniono zwiększoną ilość surowych owoców i warzyw w diecie osadzonego. Pomimo to M. D. domagał się w kolejnych pismach, aby dostarczano mu posiłki ze wskazanych restauracji oraz możliwości samodzielnego przygotowywania posiłków w celi, w której został osadzony. Oprócz żądań związanych z dietą wystosował również szereg pism domagających się umieszczenia mebli w jego celi, sprzętu elektronicznego oraz odzieży do jego wyłącznej dyspozycji. Ponieważ część z jego żądań stosownie do uregulowań przepisów wykonawczych wydanych w oparciu o kodeks karny wykonawczy nie mogła zostać uwzględniona, oskarżony zaczął formułować pisma adresowane do różnych instytucji państwowych zawierających obraźliwe i znieważające sformułowania wobec Dyrektora Zakładu Karnego w C. T. K. oraz Kierownika (...) Zakładu Karnego w C. S. K.. I tak w piśmie skierowanym w dniu 3 kwietnia 2015 roku do Sądu Okręgowego w (...), nawiązując do wykonywanych przez nich czynności służbowych określił Dyrektora Zakładu Karnego jako „łgarza, oszusta, krypto-antysemity, faszystowskiego dyktatora, zacofanego wojskowego trepa, kłamcę, obłudną zakłamaną kreaturę, rasistę, faszystę i antysemitę”. W tym samym piśmie określił Kierownika (...) jako „łgarza, oszusta, krypto-antysemity i obłudną zakłamaną kreaturę”. W kolejnym piśmie z dnia 5 kwietnia 2015 roku określił Dyrektora Zakładu Karnego jako „rasistę, faszystę, antysemitę, zacofanego wojskowego trepa, psychopatę, oszusta i manipulanta”

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadków: D. K. (k.221v-225v,28v,219v.), T. K. (k.282v-287,24-25,279-280), pisma oskarżonego (k.1-14), pismo z Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w B. (k.89), pismo z (...) w Z. z dnia 21.11.2016r. wraz z załącznikiem (k.315-316), pismo z Zakładu Karnego w P. z dnia 25.11.2016r. wraz z załącznikiem (k.322-511), pismo z Zakładu Karnego w P. z dnia 28.11.2016r. (k.513-516), pismo z Zakładu Karnego w C. z dnia 01.12.2016r. (k.520-524).

Oskarżony M. D. (k.220v-221v,46-48v,223-223v, 224) przyznał się do użycia słów wskazanych w akcie oskarżenia w stosunku do funkcjonariuszy. Przed Sądem odmówił składania wyjaśnień. W swoich wyjaśnieniach podawał, że słowa cytowane w zarzutach zostały wyciągnięte z kontekstu. W ocenie oskarżonego zachowanie dyrektora i funkcjonariusza Zakładu Karnego w C. świadczy o prawdziwości słów jakie o nich napisał. Pisali oni do Sanepidu w celu uzyskania wygodnych dla siebie decyzji, kłamali że Sanepid zabronił przygotowywania mu żywności koshernej, gdy w rzeczywistości Sanepid nie miał nic przeciwko temu. Oskarżony wskazywał, że w zakładach w których wcześniej przebywał nie było z tym problemu. Oskarżony podał ponadto, że w Zakładzie Karnym w C. spotykał się z dyskryminacją i groźbami, nie pozwalano mu spożywać żywności koshernej, zmuszano do jedzenia żywności nie koshernej, fałszowano etykiety, nie respektowano postanowienia Sądu z 17 września 2009 roku dot. zapewnienia mu żywności koshernej i możliwości samodzielnego przygotowywania takie pożywienia. Zachowania te dowodzą ich antysemitckiego i faszystowskiego stosunku do niego. Oskarżony wskazał, że zwrócił się do Sądu Penitencjarnego o pomoc w respektowaniu jego praw, sędzia penitencjarny miał lekceważący stosunek do jego problemów, zachowywał się niekulturalnie i opryskliwe, a w ostateczności złożył zawiadomienie o popełnieniu przez niego przestępstwa.

Sąd zważył, co następuje:

W swoich wyjaśnieniach oskarżony starał się dowieść, że jego słowa o dyrektorze i funkcjonariuszu Zakładu Karnego w C. polegały na prawdzie i że ich zachowanie uzasadniało użycie takich określeń, jednakże zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na to, że oskarżony wypełnił znamiona a użyte obraźliwe epitety nie miały żadnego uzasadnienia w zachowaniu funkcjonariuszy publicznych do których się odnosiły.

W swoich wiarygodnych zeznaniach świadek D. K. (k.221v-225v,28v,219v.) opisał swoje stosunki z oskarżonym w czasie jego pobytu w Zakładzie Karnym. Świadek wskazał, że oskarżony od dnia przybycia do zakładu stawiał szereg warunków, żądał między innymi indywidualnego żywienia w związku z wyznawaną przez siebie religią. Świadek wskazał, że Zakład Karny w C. starał się w miarę swoich możliwości spełnić wszystkie wymagania oskarżonego. Kontaktowano się z (...) w W., (...), Sanepidem, Państwowym Instytutem (...). Dietetyk zakładu karnego ustalał dla oskarżonego dietę z zachowaniem wszelkich rygorów. Zakład Karny nie mógł się zgodzić jedynie na samodzielne przygotowywanie posiłków przez oskarżonego z uwagi na jego zdrowie i bezpieczeństwo. Odnośnie meritum sprawy świadek podał, że poczuł się obrażony i poniżony stwierdzeniami oskarżonego zawartymi w pismach do sądu i prokuratury, gdyż nigdy nie zrobił niczego żeby na takie określenia być narażonym. Z kolei świadek T. K. (k.281v-287,24-25,279-280) wskazał, że osobiście z oskarżonym spotkał się raz, ale znana jest mu sytuacja oskarżonego. Świadek podał, że w miarę możliwości prowadzony przez niego zakład karny starał się spełnić wszelkie wymogi diety koszernej. Świadek podał, że wszelkie określenia użyte przez oskarżonego w stosunku do jego osoby są bardzo obraźliwe. Również zeznania tego świadka Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne.

Z dołączonych do akt sprawy dokumentów z teczki osobowej oskarżonego wynika, że Dyrekcja Zakładu Karnego w C. podjęła wszelkie starania o wyjaśnienie sytuacji oskarżonego. Zwracano się do(...) w W. (k.523-524) celem ustalenia zasad żywienia osadzonego M. D. deklarującego pochodzenie żydowskie oraz do Państwowej Powiatowej Stacji Sanitarnej-Epidemiologicznej w celu ustalenia możliwości przygotowywania przez niego żywności koszernej we własnym zakresie (k.322-511,513-516). Po uzyskaniu odpowiedzi, ustalono specjalną dietę i w miarę możliwości i ograniczeń związanych z pobytosm oskarżonego w Zakładzie Karnym, wypracowano optymalne rozwiązania pozwalające na stosowanie przez oskarżonego do restrykcji związanych z wyznawaną przez niego religią.

Oceniając zachowanie oskarżonego stwierdzić należy, że w powszechnym przekonaniu użycie określeń takich jak „łgarz, oszust, krypto-antysemita, faszystowski dyktator, zacofany wojskowy trep, kłamca, obłudna zakłamana kreatura, rasista, faszysta i antysemita, oszust, manipulant”, posiadają charakter obraźliwy i znieważający. Niewątpliwie powodem sformułowania przez oskarżonego powyższych epitetów było zajmowane przez pokrzywdzonych stanowisko, na co wyraźnie wskazują sporządzone przez niego pisma. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego motywacją oskarżonego było znieważenie obydwu funkcjonariuszy publicznych, którzy nie poddali się prowadzonemu przez oskarżonego moralnemu szantażowi, ukierunkowanemu na wymuszenie sprzecznych z prawem decyzji.

Oskarżony dopuścił się zatem czynu określonego w art. 226 § 1 kk w zw. z art. 231a kk zgodnie z którym karze podlega kto znieważa funkcjonariusza publicznego, jakim niewątpliwie są Dyrektor Zakładu Karnego i Kierownik (...) Zakładu Karnego, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Z ochrony tej funkcjonariusz korzysta również wtedy jeżeli bezprawny zamach na jego osobę został podjęty z powodu wykonywanego przez niego zawodu lub zajmowanego stanowiska.

Sąd przyjął, iż dopuszczając się tych czynów oskarżony działał w warunkach opisanych w art. 91 § 1 kk tj. w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Oba zarzucane czyny oskarżony popełnił w ten sam sposób znieważając funkcjonariuszy w pismach do organów publicznych.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 i in. kk Sąd wziął pod uwagę, ażeby dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy. Ponadto wymierzając karę Sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. W ocenie Sądu wymierzona kara grzywny jest karą adekwatną do popełnionego przez oskarżonego czynu. Oskarżony był wcześniej karany (k.238-239), odbywa długoletnią karę pozbawienia wolności. W ocenie Sądu

jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności jest odpowiednią karą w takiej sytuacji. Sąd nie znalazł przesłanek, które stosownie do treści art. 226 § 2 kk w zw. art. 222 § 2 kk prowadziłyby do możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary. Obydwaj funkcjonariusze publiczni w żaden sposób nie dali oskarżonemu powodów do formułowania wobec nich obraźliwych i nieprawdziwych epitetów. Zatem orzeczenie wobec M. D. kary innej niż bezwzględne pozbawienie wolności, byłoby wyrazem pobłażania dla niedopuszczalnego i cynicznego wykorzystywania deklaruwanego przez oskarżonego wyznania i nie spełniłoby celów stawianych przed wymiarem kary w art. 53 i n. kk.

O kosztach orzeczona na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, zaś o opłacie na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).